

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro
Operator de date cu caracter personal nr. 11375

**HOTĂRÂREA NR. 130
din data de 06.04.2011**

Dosar nr.: 460/2010

Petiția nr.: 10336/16.12.2010

Petenți: S D , D C , P N , C

C

A M

Reclamat: Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Călărași.

Obiect: Nepunerea în executare a unei hotărâri judecătorești și neplata orelor suplimentare.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților.

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților:

I.1.1. S D cu adresa de comunicare în

I.1.10. S É cu adresa de comunicare în

I.1.17. I A M cu adresa de comunicare în

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul **reclamatului**:

I.2.1. Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Călărași cu sediul în Călărași, Str. Bărăganului, Nr.1, județ Călărași.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare.

2.1. Petenții învederează Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării că există o sentință civilă nr. 1340/30.09.2008, pronunțată de Tribunalul Călărași, definitivă și irevocabilă pronunțată de Curtea de Apel București, prin care Direcția de Asistență Socială și Protecție a Copilului Călărași a fost obligată la plata către toți salariații săi a unor drepturi salariale reprezentând plata orelor suplimentare efectuate în zilele de sâmbătă și duminică, precum și în zilele de sărbători legale pentru perioada 6.02.2005 până la data sentinței și pentru viitor, sume indexate cu indicele de inflație la zi de la data nașterii dreptului până la plata efectivă.

III. Procedura de citare.

3.1. Petenții au fost citați prin adresa nr. 10501/22.12.2010, prin care li s-a comunicat **excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării**, față de obiectul petiției.

3.2. La termenul de audieri stabilit pentru data de 13.01.2011, petenții au fost prezenți.

3.3. Datorită viciului de procedură prin necitarea reclamatului, a avut loc recitarea petenților prin adresa 263/13.01.2011, și a reclamatului prin adresa nr. 262/13.01.2011.

3.4. La termenul de audieri din data de 25.11.2011 părțile nu au fost prezente, reclamatul a emis un punct de vedere.

IV. Susținerile părților.

IV.1. Susținerile petenților.

4.1.1. **Petenții** învederează Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării că există o sentință civilă nr. 1340/30.09.2008, pronunțată de Tribunalul Călărași, definitivă și irevocabilă pronunțată de Curtea de Apel București, prin care Direcția de Asistență Socială și Protecție a Copilului Călărași a fost obligată la plata către toți salariații săi a unor drepturi salariale reprezentând plata orelor suplimentare efectuate în zilele de sâmbătă și duminică, precum și în zilele de sărbători legale pentru perioada 6.02.2005 până la data sentinței și pentru viitor, sume indexate cu indicele de inflație la zi de la data nașterii dreptului până la plata efectivă.

4.1.2. Direcția de Asistență Socială și Protecție a Copilului Călărași a refuzat constant executarea acestei sentințe în ciuda plângerii penale făcute de către petenți, conducerea Direcției de Asistență Socială și Protecție a Copilului Călărași scăpând de răspunderea penală grație O.U.G. nr. 45/2010 și O.U.G. 71/2009.

4.1.3. Reclamata a plătit și continuă să plătească asistenților din centrele pentru protecția copilului, sporurile câștigate prin hotărâre judecătorească, refuzând constant acordarea acestor soruri asistenților maternali.

4.1.4. Deși hotărârea judecătorească privește pe toți salariații inclusiv pe asistenții maternali, reclamata motivează această măsură, abuzivă, prevederile clare ale hotărârilor judecătorești și dispozițiile contractului colectiv de muncă aplicabil.

4.1.5. În opinia petenților, a fost creată o discriminare directă privind dreptul la muncă, la salariu egal pentru muncă egală și la o renumerație echitabilă și satisfăcătoare prev. de art. 1 alin.2 lit.i din O.U.G. nr.137/2000.

4.1.6. Petenții fac referire și la faptul că sunt în termen în ce privește depunerea petiției întrucât fetele de discriminare ale reclamatei sunt continue și se desfășoară și în prezent, Ordonanțele de Urgență nr. 71/2009 și nr. 45/2010 nu exclude plata pe viitor a acestor drepturi.

IV.2. Susținerile părții reclamate.

4.2.1. **Reclamata**, prin punctul de vedere deus la dosar și înregistrat cu nr. 540/24.01.2011, susține faptul că personalul angajat în centre și care lucrează în ture a beneficiat de excețiile prevăzute de art.5, anexa 2 din Legea 330/2009 care oferă dreptul unităților cu foc continuu, gen asistență socială să plătească orele suplimentare lucrate sâmbăta, duminica și sărbătorile legale în cazul în care nu s-au comensat cu tim liber corespunzător.

4.2.2. Conform art.8 alin.1 din Hotărârea nr. 679/2003 privind statutul asistentului maternal, aceștia au un contract de muncă cu caracter special, specific protecției copilului.

4.2.3. În Regulamentul de Ordine Interioară, pentru serviciul de asistență maternală la cap. VI, art.18 și 19 se prevede că "asistenții maternali profesioniști angajați au program de lucru cu caracter special, în conformitate cu dispozițiile legale ce reglementează desfășurarea activității acestora, având caracter de permanență al activității pe care o desfășoară, asistenții maternali nu pot efectua ore suplimentare".

4.2.4. Art.1, alin.2, lit. I din O.U.G.137/2000 invocat în petiție nu le încalcă dreptul la muncă, la un salariu egal pentru muncă egală, comparative cu ceilalți asistenții maternali, deoarece nu se pot pune în discuție comparative cu angajații din centre, care sunt plătiți conform activității desfășurate în ture.

4.2.5. Asistentul maternal are un alt statut, desfășoară o activitate nenormată, la domiciliu, iar datorită caracterului și statutului special prevăzut prin Hotărârea nr. 679/2003, nu poate fi asimilat, fiind vorba de două categorii distincte de salariați, angajații centrelor și asistenții maternali, astfel, nu se poate pune în discuție o discriminare între cele două categorii de salariați.

4.2.6. Faptul că se invocă o hotărâre judecătorească cu efecte și pentru viitor, se menționează că O.U.G. 137/2000 cu privire la prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, ar fi neconstituțională prin Decizia Curții Constituționale nr. 1325/2008, în măsura în care se desprinde că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiu Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), reține că prezenta cauză privește nerespectarea unei hotărâri judecătorești, definitivă și irevocabilă.

5.2. În drept, Colegiul Director reține dispozițiile **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, care la **art.14** dispune că *"Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție, trebuie să fie asigurată fără nici un fel de deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație."*

5.3. Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care la **art.1** dispune interzicerea generală a discriminării, respectiv **paragraful 1** *"Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici un fel de discriminare bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație"* și **paragraful 2** *"Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică, pe baza oricăruia dintre motivele menționate la paragraful 1"*.

5.4. Conform definiției discriminării, dată de O.G. 137/2000 care la art.2 alin.1 prezintă **condițiile generale ale faptelor de discriminare**, putem considera o faptă ca fiind discriminatorie, dacă suntem în prezența unei *diferențe, bazată pe un criteriu, ce aduce atingere unui drept prevăzut de normele legale interne și internaționale, fără să existe o justificare obiectivă în ce privește respectiva diferențiere.*

5.5 Astfel, o faptă poate fi considerată discriminatorie, dacă aduce atingere unui drept, oricare dintre cele prevăzute și garantate de tratatele internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională, **dupa cum dispune și O.G. 137/2000, care la art.1 alin.2** prevede că *"Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării, sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:"*; **art.2 alin.1** *"..... restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege,"*, precum și **Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, art.1 alin.1 *"Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege,"*.

5.6. Analizând faptele expuse în petiție, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care legat de **art.14** din Convenție, privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, atunci când se **induc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.** Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă, *"trebuie stabilit că persoane aflate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă"* (vezi CEDO, 18.02.1991, Fredin vs. Suedia, paragraf 60; 23.06.1993, Hoffman vs. Austria, paragraf 31; 28.09.1995 Spadea și Scalabrino vs. Italia).

5.7. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat *principiul Egalității* ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității **excluce ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv** (vezi *Sermide Spa vs. Cassa Conguaglio Zuchero and Others*, cauza 106/83, 1984 ECR 4209, paragraf 28; *Koinopraxia Enoseon Georgikon Sinetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) vs. Council of the European Union and Commission of the European Communities*, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01, *Jippes and others* 2001 ECR I-5689, parag.129).

5.8. Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin art.2 alin.1 din O.G. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite, cumulativ, elementele constitutive ale art.2. Pentru a ne afla în domeniul de aplicare al art.2 alin.1, deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute la articolul în cauză, deasemenea trebuind să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit, datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat mai sus. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare, trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folositei sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

5.9. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile, sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicat (*22.10.1996 Stubbings et autres vs. Royaume-Uni*, parag.75).

5.10. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul unei petiții este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

5.11. Astfel, Colegiul Director, analizează, în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 din ordonanță, cuprins în Capitolul I – Principii și definiții, și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II – Dispoziții Speciale, secțiunea I-VI din Ordonanță.

5.12. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 din Ordonanță, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petententilor, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații

analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței ori exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

5.13. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art.2 din ordonanță, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor de contravenționale prevăzute și sancționate de O.G.137/2000.

5.14. Colegiul reiterează că un aspect definitoriu al discriminării îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un criteriu interzis. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant, în circumstanțe similare sau comparabile. Or, discriminarea directă presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu: origine rasială sau etnică, religie, etc). Din acest punct de vedere **discriminarea directă** presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate la persoana care este supusă discriminării.

5.15. Această **legătură de cauzalitate** reiese din definiția cuprinsă în art.2 al O.G. 137/2000, republicată, în particular, prin utilizarea sintagmei „pe bază de”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, „pe bază de...”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (*tratamentul diferențiat*) și impun a analiza dacă un criteriu interzis (*origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex, etc.*) invocat de către reclamant (**petent**), constituie un factor relevant sau determinant, în acțiunea sau inacțiunea imputată pârâtului (**reclamatului**).

5.16. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Același raționament este aplicabil și în cazul **discriminării indirecte**, astfel cum este prevăzut în art.2 alin.3 din O.G. 137/2000, republicată, cu precizarea că raportul de cauzalitate este indirect, și cu atât mai mult în cazul hărțuirii, așa cum este reglementată în art.2 alin.5 al ordonanței mai sus menționate. În cazul hărțuirii, raportul de cauzalitate este direct, iar acest aspect rezultă din însăși formularea dată de legiutor, în speță „*comportamentul pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convongeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv.*”

5.17. În același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, care prin decizia civilă nr.1530/2009, precum și decizia civilă nr.2758/2009.

5.18. Astfel, Colegiul trebuie să analizeze, din întreg probatoriul depus în cauză, măsura în care poate fi reținut un raport de cauzalitate direct sau indirect între faptele imputate și un eventual criteriu invocat, respectiv existența unui raport de analogie sau comparabilitate între persoane în privința cărora s-a indus un tratament mai puțin favorabil.

5.19. În cauza *Coleman vs. Attridge Law, Steve Law*, cât și în cauza *Centrum Voor Gelijkheid van Kansen en Voor Racismebestrijding vs. Firma Feryn NV*, Curtea Europeană de Justiție a arătat că, **potrivit principiului inversării sarcinii probei**, revine reclamantului (nn petentului) sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe pe baza unuia dintre criteriile interzise. Adaptarea normelor privind sarcina probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare.

5.20. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină părților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, părțile ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza *S. Coleman ECJ, C-303/06*, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza *Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding vs. Firma Feryn NV, C-54/07*, hotărârea din 10 iulie 2008). În mod similar, potrivit art.20 alin.6 din O.G. 137/2000, republicată, *„Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea, îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare ”*

5.21. Pe cale de consecință, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, având în vedere dispozițiile **art.63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, ce prevede că *„(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.(2) Excepțiile vor putea fi unite cu fondul dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției.”* și ale **art.64**, din aceeași procedură mai sus menționată *„(1) Când în fața Colegiului director se pune în discuție competența acestuia, se va indica instituția sau un alt organ competent. (2) Dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției, excepția va fi unită cu fondul.(3) Colegiul director va trece la soluționarea petiției, cel nemulțumit putând ataca hotărârea asupra fondului la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.”*

5.22. Pe cale de consecință, avem în vedere faptul că, în ce privește prezenta cauză, a fost ridicată, din oficiu excepția de necompetență materială a CNCD, conform art.28 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și sesizărilor, pe care Colegiul trebuie să se pronunțe cu prioritate.

5.23. Raportat la principiile în materia egalității și a non-discriminării, statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană de Justiție, Curtea

Constituțională a României și la obiectul petiției deduse soluționării, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001**, prin care Curtea Constituțională constată *"în deplină concordanță Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.16 pct.1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (ratificată de România prin legea nr.30/1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în Cap. VI, intitulat Autoritatea Judecătorească, principiile organizării și înfaptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție (Înalta Curte de Casație și Justiție) și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, compuse din judecători independenți care se supun numai legii..... Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.1 din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție (Înalta Curte de Casație și Justiție) și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfașurării de activități de jurisdicție, de către alte structuri sau persoane ori instituții private. Curtea reține, deasemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întru-cât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.2/Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.*

5.24. În sensul celor mai sus expuse, cât privește **obiectul petiției**, reținem că CNCD este organ administrativ-jurisdicțional și nu instanță judecătorească, pentru a putea cenzura aspectele de legalitate sau ilegalitate ale actelor sau faptelor reprezentanților autorităților publice din România.

5.25. Astfel, cât privește tratamentul presupus discriminatoriu al reclamatului, reținem faptul că, prin dispozițiile O.G. 137/2000, **Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării**, potrivit art.16, este *"autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte"*. Deasemenea, CNCD este, potrivit art.18 alin.1 din aceeași ordonanță, **"responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi"** și în conformitate cu art.19alin.1, care specifică competențele CNCD, **"Consiliul își exercită atribuțiile în următoarele domenii: a) prevenirea faptelor de discriminare; b) medierea faptelor de discriminare; c) investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare; d) monitorizarea cazurilor de discriminare; e) acordarea de asistență de specialitate victimelor discriminării"**. Deasemenea, potrivit art.27 alin.1, din același act normativ, *"Persoana care se considera discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxa judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului"*.

5.26. Relativ la excepția invocată, reținem că, raportându-ne la prevederile Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, acestea constituie cadrul general al reglementării discriminării în legislația românească, sub aspectul materiei și a răspunderii juridice, aflându-ne în domeniul regimului juridic contravențional, respectiv al răspunderii contravenționale.

5.27. Deducem astfel că CNCD, organ administrativ-juridictional, cu competență limitată la a constata stările de discriminare prin emiterea unei hotărâri și, eventual, stabilirea unei sancțiuni contravenționale, nu are competența materială de a se pronunța asupra actelor sau faptelor reprezentanților autorităților publice din România.. Mai mult, competența în acest sens, aparține exclusiv instanțelor de judecată din România, conform legislației în vigoare.

5.28. Față de obiectul petiției, astfel cum acesta este formulat, și față de excepția de necompetență materială a Consiliului, Colegiul Director al CNCD reține că în cauză nu pot fi aplicabile dispozițiile O.G. nr.137/2000 republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nefiind competent a se pronunța asupra aspectelor pe care petenta le pune în vedere, în prezenta cauză.

În acest sens, Colegiul Director admite excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Se admite excepția necompetenței materiale a CNCD, potrivit O.G.137/2000 privind prevenirea prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare cu toate modificările și completările ulterioare..
2. Clasarea dosarului.
3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;
4. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC - Membru

DEZIDERIU GERGELY - Membru

HALLER ISTVAN - Membru

DRAGOȘ TIBERIU NIȚĂ - Membru

IOANA POP- Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE - Membru

VLAȘ CLAUDIA SORINA- Membru

**Hotarare redactata de: Vasile Alexandru Vasile – Membru Colegiul. Director
Vasile Daniel – Asitent Colegiul Director**

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

